

tale

Timeless tales, Boundless Imagination

ปีเตอร์ แพน

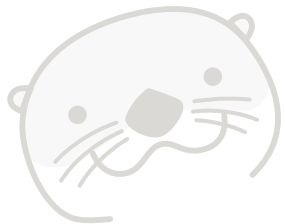
Peter Pan

เจ.เอ็ม. บาร์รี

เจียน

สารिता ทรงวิทยา

แปล

การจะเล่าทั้งหมดโดยละเอียดคงต้องใช้
หนังสือที่ใหญ่เท่าพจนานุกรมอังกฤษ-ละตินและละติน-อังกฤษ
ทั้งหมดที่เราทำได้คือเล่าการผจญภัยสักเรื่องหนึ่ง
เป็นตัวอย่างของช่วงเวลาปกติทั่วไปบนเกาะนี้
-เจ.เอ็ม. บาร์รี

การอ่านดีคือการเพิ่มพลัง

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเคยฝันอยากบินได้ - เล่มนี้เหมาะกับคุณ

ถ้าคุณเคยไม่อยากโต - ยิ่งเหมาะเข้าไปใหญ่

และถ้าคุณเคยสงสัยว่า “เนฟเวอร์แลนด์” มีจริงไหม - เราขอชวนคุณเปิดอ่านไปพร้อมกัน

ปีเตอร์ แพน ไม่ใช่แค่นิทานสำหรับเด็ก แต่เป็นบทกวีแห่งวัยเยาว์ บทสนทนาระหว่างความกล้ากับความกลัว การเติบโตกับการโบยบิน เรื่องเล่าที่ชวนตั้งคำถามอย่างแผ่วเบาแต่ลึกซึ้งว่า “โตไปแล้ว...เราจะยังเป็นตัวเราเองอยู่ไหม”

ในโลกที่เราถูกเร่งให้โตเร็วเหลือเกิน เด็กชายที่ไม่ยอมโต อาจกำลังชวนเราหยุดพัก หายใจ และมองหาดาวดวงแรกทางขวามือ - เพื่อว่าเนฟเวอร์แลนด์จะยังอยู่ตรงนั้น รอใครบางคนที่ยังกล้าจะเชื่อ

หนังสือเล่มนี้อาจไม่ได้สอนวิธีบิน แต่มันจะพาเราโฉบบินผ่านความทรงจำ ความฝัน และสิ่งที่เคยเป็นเรา ในช่วงเวลาที่หัวใจยังเบาและเชื่อว่านางฟ้ามีอยู่จริง

ขอให้คุณสนุกกับการเดินทาง

และอย่าลืมพก “ละอองของแอฟ्री” ติดตัวไว้เสมอ

สารบัญ

1	ปีเตอร์มาถึง	1
2	เงา	14
3	ไปด้วยกัน ไปด้วยกัน!	27
4	บิน	46
5	เกาะกลายเป็นจริง	59
6	บ้านน้อย	75
7	บ้านใต้ดิน	88
8	บึงนางเงือก	97
9	นกเนฟเวอร์	115

10	บ้านแสนสุข	120
11	นิทานของเวนดี้	129
12	เด็กๆ ถูกจับตัวไป	141
13	เธอเชื่อเรื่องแฟรี่ไหม	148
14	เรือโจรสลัด	160
15	“ครั้งนี้ไม่ฮุก็ฉันล่ะ”	171
16	กลับบ้าน	185
17	เมื่อเวนดี้ได้เป็นผู้ใหญ่	198
	เกี่ยวกับผู้เขียน	215

ปีเตอร์มาถึง

เด็กทุกคนล้วนเติบโตขึ้น เว้นอยู่คนหนึ่ง พวกเขาไม่รู้ในไม่ช้าว่าตนเองจะต้องโตขึ้น และที่เวन्दี้รู้ก็เพราะอย่างนี้ วันหนึ่งเมื่ออายุได้สองขวบเธอกำลังเล่นอยู่ในสวน เธอเด็ดดอกไม้มาอีกดอกหนึ่งและวิ่งไปหาแม่ ฉันเดาว่าเธอคงต้องดูรำเริงเบิกบานมากทีเดียว เพราะมิสซิสตาร์ลึงยกมือทาบที่หน้าอกแล้วร้องว่า “โอ้ ทำไมลูกเป็นอย่างนี้ตลอดไปไม่ได้ล่ะ!” ก็แค่ประโยคนี้ที่เป็นเรื่องคุยกันของทั้งสอง แต่นับจากนั้นเวन्दี้รู้แล้วว่าตัวเองต้องโตขึ้น เรามักจะรู้หลังจากที่เราอายุสองขวบ สองเป็นจุดเริ่มต้นของจุดจบ

แน่นอน พวกเขาอาศัยอยู่บ้านเลขที่ 14 และก่อนเวन्दี้จะเกิด แม่ของเธอเป็นคนสำคัญของบ้าน เธอเป็นสุภาพสตรีที่น่ารัก เต็มไปด้วยจินตนาการ และมีริมฝีปากเจีร่อยยิ้มพริ้มพราย จินตนาการของเธอนั้นเป็นเหมือนกล่องเล็ก ๆ จากดินแดนตะวันออก อันน่าพิศวงซึ่งซ่อนกันอยู่หลายชั้น แต่ไม่ว่าเราจะพบว่ามีมากเท่าไร จะมีอีกใบเพิ่มจากนั้นอยู่เสมอ และริมฝีปากที่เจีร่อยยิ้มพริ้มพราย

ของเธอมีรอยจุมพิตติดอยู่ ซึ่งเวन्दี้ก็ไม่เคยได้รอยจุมพิตนี้ แม้ว่า มันจะอยู่ตรงนั้น เห็นได้ชัดเจนที่มุมด้านขวา

ที่มิสเตอร์ดาร์ลิงชนะใจเธอเพราะอย่างนี้ สุภาพบุรุษหลายคนที่เคยเป็นเด็กชายเมื่อตอนที่เธอเป็นเด็กหญิงเกิดค้นพบขึ้นมาพร้อม ๆ กันว่าพวกเขาลงรักเธอ และพากันวิ่งมาที่บ้านของเธอเพื่อขอเธอแต่งงาน ยกเว้นมิสเตอร์ดาร์ลิงที่นั่งรถแท็กซี่และไปถึงก่อน ดังนั้นเขาจึงได้แต่งงานกับเธอ เขาได้ทุกอย่างที่เป็นเธอ ยกเว้นกล่องที่อยู่ชั้นในสุดกับรอยจุมพิต เขาไม่เคยรู้เรื่องกล่องใบนั้นเลย และในไม่ช้าเขาก็จะความพยายามที่จะได้รอยจุมพิต เวन्दี้คิดว่าไปเลียนอาจจะได้ แต่นั่นก็ภาพออกว่าเขาพยายามแล้ว และเลิกล้มความตั้งใจไปแล้วด้วยความโมโห พร้อมกับปิดประตูเสียงดัง

มิสเตอร์ดาร์ลิงเคยคุยอวดเวन्दี้ว่าแม่ของเธอไม่เพียงรักเขาแต่ยังนับถือเขาด้วย เขาเป็นพวกคนฉลาดที่รู้เรื่องหุ่นและการเล่นหุ่น แน่แน่นอนว่าไม่มีใครรู้เรื่องนี้จริงๆ หรือ แต่เขาดูเหมือนจะรู้และเขามักจะพูดบ่อยๆ เรื่องหุ่นขึ้นหุ่นตกด้วยที่หาที่ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนๆ ก็ต้องนับถือเขา

มิสซิสดาร์ลิงแต่งงานในชุดสีขาวตามประเพณี และในตอนแรกๆ เธอก็จัดบุญชีรับจ่ายได้อย่างสมบูรณ์แบบ เกือบจะสนุกสนานราวกับว่าเป็นเกมอย่างหนึ่ง แม้แต่กะหล่ำดาวหัวเดียวก็ไม่ตกหล่น แต่เมื่อเวลาผ่านไป ดอกกะหล่ำทั้งหัวยังหายไป และตรงที่เคยเป็นผักต่างๆ ก็มีรูปเด็กทารกที่ไม่มีหน้าตามาแทนที่ เธอวาดรูปเหล่านี้ตอนที่เธอควรจะบวกละขรรพมยอด รูปเหล่านี้แสดงถึงการคาดการณ์ของมิสซิสดาร์ลิง

เวนดีมาก่อน แล้วก็จ้อห์น แล้วก็ไมเคิล

หนึ่งหรือสองสัปดาห์หลังจากเวนดีเกิดก็ยังคงเป็นที่สงสัยว่า พวกเขาจะเลี้ยงดูเธอได้หรือไม่ เพราะเธอเป็นอีกหนึ่งปากที่ต้องดูแล มีสเตอร์ดาร์ลิงภูมิใจในตัวเธอเป็นอย่างมาก แต่เขาเป็นคนที่ยึดมั่นในหลักการ เขานั่งข้างเตียงของมิสซิสตาร์ลิง จับมือเธอไว้แล้วคิดคำนวณค่าใช้จ่ายขณะที่เธอมองเขาอย่างวิงวอน เธออยากจะไปเลี้ยงเอาข้างหน้า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่นั่นไม่ใช่วิธีของเขา วิธีของเขาต้องใช้ดินสอและกระดาษหนึ่งแผ่น และถ้าเธอทำให้เขาสับสนด้วยการเสนออะไรขึ้นมา เขาต้องเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด

“เออละ อย่าเพิ่งขัดนะจ๊ะ” เขาจะขอร้องเธอ “ผมมีหนึ่งปอนด์กับสิบเจ็ดชิลลิงตรงนี้ กับสองปอนด์หกชิลลิงที่สำนักงานตัดกาแฟที่สำนักงานออกก็ได้ ดีเสียว่าสิบชิลลิง กลายเป็นสองปอนด์เก้าชิลลิงและหกเพนซ์ กับสิบแปดชิลลิงสามเพนซ์ของคุณ รวมเป็นสามปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ บวกกับห้าปอนด์ถ้วนในสมุดเช็คของผม รวมเป็นแปดปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ - นั่นใครดูตกอยู่ล่ะ - แปดเก้าเจ็ดใส่จุดแล้วทศเจ็ด - อย่าเพิ่งพูดจ๊ะของผมเอง - กับอีกหนึ่งปอนด์ที่คุณให้ผู้ชายคนที่มาหน้าบ้านยืม - เจียบหนอยเด็กน้อย - ใส่จุดแล้วทศเด็ก - นั่น เออแล้วไง! - ผมพูดว่าเก้าเก้าเจ็ดใช่ไหม ใช่ละ ผมพูดว่าเก้าเก้าเจ็ด คำถามก็คือ เราลองสักปีด้วยเงินเก้าปอนด์เก้าชิลลิงเจ็ดเพนซ์ได้ไหม”

“ได้แน่ๆ ค่ะ จอร์จ” เธอร้อง แต่เธอลำเอียงเข้าข้างเวนดี และเขาก็เป็นคนที่มีอำนาจตัดสินใจในครอบครัว

“กางทูนอีกล่ะ” เขาเตือนเธอ เกือบจะเป็นการขู่ แล้วก็พูด

ต่อไปอีก “กางเกงหนึ่งปอนด์ ผมจัดไว้อย่างนั้น แต่ผมกลัวพูดเลยว่าคุณจะเป็นสามสิบซิลลิงมากกว่า - อย่าเพิ่งพูดจะ - โรคหัดหนึ่งปอนด์ห้าซิลลิง โรคหัดเยอรมันครึ่งกิโล รวมเป็นสองปอนด์สิบห้าซิลลิงหกเพนซ์ - อย่างกระดิกนิ้วสิ - โรคไอกรนตีเสียวสิบห้าซิลลิง” - แล้วก็เป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ และบวกออกมาไม่ตรงกันเลยสักครั้ง แต่ในที่สุดเวन्दี้ก็ผ่านไปได้ ด้วยโรคกางเกงหลุดเหลือสิบสองซิลลิงหกเพนซ์ และโรคหัดสองประเภทนับเป็นประเภทเดียว

มีความตื่นเต้นอย่างเดียวกันเมื่อจอห์นเกิด และไม่เคียวยิ่งต้องกระเบียดกระเสียรกว่าเสียอีก แต่ทั้งสองก็ได้รับการดูแลและในไม่ช้าเราจะได้เห็นเด็กทั้งสามเดินเรียงแถวกันไปโรงเรียนอนุบาลของมิสฟุลซัมโดยมีพีลีเลี้ยงพาไป

มิสซิสตาร์ดิงชอบให้ทุกอย่างเรียบร้อยลงตัว และมิสเตอร์ดาร์ลิงก็อยากจะทำเหมือนเพื่อนบ้านของเขาอย่างไม่มีผิดเพี้ยน ดังนั้นแน่นอนว่าพวกเขามีพีลีเลี้ยงเด็ก ด้วยความที่พวกเขาจนเนื่องมาจากปริมาณนมที่เด็ก ๆ ดื่ม พีลีเลี้ยงที่ว่าจึงเป็นสุนัขพันธุ์นิวฟันด์แลนด์ที่สงบเสงี่ยม มีชื่อวานาน่า ซึ่งไม่ได้เป็นสุนัขของใครจนครอบครัวดาร์ลิงรับมันมา มันมักจะคิดว่าเด็ก ๆ มีความสำคัญ ครอบครัวดาร์ลิงไปรู้จักมักจี่กับมันในสวนเคนซิงตัน ซึ่งเป็นสถานที่ที่มันใช้เวลาว่างทั้งหมดแอบส่องเข้าไปในรถเข็นเด็ก และมันก็ถูกพวกพีลีเลี้ยงเด็กที่ขาดความรับผิดชอบเกลียดชัง เพราะมันตามไปที่บ้านและฟ้องนายผู้หญิงของพวกพีลีเลี้ยงเหล่านั้น มันพิสูจน์ให้เห็นว่ามันเป็นพีลีเลี้ยงที่มีคุณค่า มันละเอียดถี่ถ้วนอย่างยิ่งในตอนอาบน้ำและจะลุกขึ้นทันทีกลางดึกหากเด็กในความดูแลของมันร้องแม้เพียงแผ่วเบา แน่แน่นอน บ้านสุนัขของมันอยู่ในห้องเด็กด้วย มันมีความ

สามารถพิเศษที่จะรู้ว่าเมื่อไรอาการไอเป็นสิ่งที่รอไม่ได้และเมื่อไรต้องเอาถุงน่องมาพันคอ มันเชื่อในตำรายาโบราณอย่างโบราณบ้างและทำเสียงแสดงอาการรังเกียจเมื่อได้ฟังคนคุยกันเรื่องสมัยใหม่อย่างเชื้อโรคและอื่นๆ การดูมันพาเด็กๆ ไปโรงเรียนถือเป็นแบบอย่างอันเหมาะสมได้เลยทีเดียว มันจะเดินอย่างสงบเคียงข้างพวกเขาเวลาพวกเขาประพุดตัวดี และคอยกระตุ้นให้พวกเขากลับมาอยู่ในแถวถ้าออกนอกกลุ่มนอกทาง ในวันที่จอห์นต้องเดินไกล มันไม่เคยลืมเลือนกันหนาวของเขาแม้แต่ครั้งเดียว และมันมักจะคาบร่มไว้ในปากเพื่อฝนตกด้วย มีห้องที่ชั้นใต้ดินที่โรงเรียนของมิสฟูลซัมซึ่งเป็นทีที่พวกพี่เลี้ยงมารอกัน พวกนั้นนั่งบนม้านั่งเป็นแถว ส่วนนาน่านอนอยู่ที่พื้น แต่นั่นก็เป็นเพียงความแตกต่างเดียวพวกเขาแกล้งทำเป็นไม่สนใจมันเพราะสถานะทางสังคมของมันที่ด้อยกว่าพวกเขา และมันก็ไม่ชอบที่พวกเขาพูดคุยกัซพเพหรือนาน่าไม่ค่อยพอใจเวลาเพื่อนๆ ของมิสซิสตาร์ลิงมาเยี่ยมที่ห้องเด็ก แต่ถ้าพวกเขามา นาน่าจะรีบถอดชุดกันเปื้อนของไมเคิลออกเป็นอย่างแรกและเปลี่ยนเป็นตัวที่มีสายสีฟ้า แล้วดูแลความเรียบร้อยให้เวนด์และริบหิวผมให้จอห์น

ไม่มีห้องเด็กที่ไหนจะจัดการได้ถูกต้องไปกว่านี้ และมิสเตอร์ดาร์ลิงก็รู้ แต่บางครั้งเขาก็นึกสงสัยด้วยความอึดอัดใจว่าพวกเพื่อนบ้านพูดเรื่องนี้กันหรือไม่

เขามีตำแหน่งในเมืองที่ต้องคำนึงถึง

นาน่ายังทำให้เขาไม่สบายใจอีกอย่างหนึ่ง คือบางครั้งเขารู้สึกว่านาน่าไม่ชอบเขา “ฉันรู้ว่ามันชอบคุณมากค่ะ จอร์จ” มิสซิสตาร์ลิงมักจะยืนยันกับเขา แล้วเธอก็ส่งสัญญาณให้เด็กๆ

ทำตัวดีกับพ่อเป็นพิเศษ การเดินร่ำอันน่ารักจะตามมา โดยลิซ่าคนรับใช้คนเดียวที่มีอยู่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมในบางครั้ง เธอช่างดูเหมือนคนแคระในกระโปรงตัวยาวและหมวกคนรับใช้ แม้ว่าเธอพูดยืนยันมั่นเหมาะไว้ตอนที่จ้างเธอว่าเธอพ้นวัยเด็กมานานแล้ว การเดินร่ำช่างสนุกสนานเหลือเกิน! และที่สนุกที่สุดคือมีสซิสตาร์ลิงซึ่งจะเต้นหมุนตัวเร็วมากจนทั้งหมดที่เราจะเห็นก็คือรอยจุมพิต และถ้าเรารีบโผล่เข้าไปหาเธอ เราอาจจะได้มันมาก็ได้ไม่เคยมีใครบอกรั้วไหนที่เรียบง่ายและมีความสุขขนาดนี้จนกระทั่งปีเตอร์ แพน มาถึง

มีสซิสตาร์ลิงได้ยินเรื่องปีเตอร์เป็นครั้งแรกตอนที่เธอกำลังจัดระเบียบความคิดของลูก ๆ เป็นธรรมเนียมยามดึกของแม่ที่ดีทั้งหลายที่จะเข้าไปค้นดูความคิดของลูก ๆ หลังจากที่ถูกเข้านอนแล้ว และจัดระเบียบความคิดสำหรับเช้าวันต่อมา โดยนำเรื่องมากมายที่ผ่านเข้ามาในระหว่างวันมาจัดไว้ในที่ที่ถูกที่ควร

ถ้าคุณฝันไม่ยอมหลับ (แต่แน่นอนว่าคุณทำไม่ได้หรอก) คุณก็จะเห็นแม่ของคุณทำแบบนี้ และจะพบว่าการเฝ้าดูแม่ตัวเองนั้นน่าสนใจมาก มันเหมือนกับการจัดระเบียบลิ้นชัก คุณจะเห็นแม่นั่งคุกเข่า จินตนิมิตว่าอย่างนั้นนะ แล้วแม่ก็จะเอ้อระเหยกับสิ่งต่างๆ ของคุณอย่างขบขัน พลังสงสัยว่าคุณไปเอาสิ่งนี้มาจากไหน มีการค้นพบที่น่ายินดีบ้าง ไม่น่ายินดีบ้าง หยิบสิ่งนี้ขึ้นมาแนบแก้มราวกับว่ามันน่ารักเหมือนลูกแมว หรือรีบเอาสิ่งนั้นไปเก็บให้พ้นสายตา เมื่อคุณตื่นขึ้นในตอนเช้า ความซุกซนและความมอยกในเรื่องราวๆ ที่เข้านอนพร้อมกับคุณได้ถูกพับเป็นชิ้น

เล็ก ๆ แล้วเก็บไว้ที่ก้นบึ้งของความคิด และที่ส่วนบน ๆ จะมีแต่ความคิดดี ๆ สดใหม่พร้อมให้คุณสานต่อ

ฉันไม่รู้ว่าคุณเคยเห็นแผนที่ความคิดของบุคคลหรือไม่ บางทีหมอกก็วาดแผนที่จากส่วนอื่นๆของคุณ และแผนที่ของคุณอาจจะน่าสนใจมากก็ได้ แต่ลองไปดูเวลาที่หมอพยายามวาดแผนที่ความคิดของเด็กสิ มันไม่ใช่แค่สับสน แต่ยังวกไปวนมาตลอดเวลา มีเส้นหยัก ๆ อยู่ด้วย เหมือนเส้นบอกอุณหภูมิบนกระดาด นี่คงจะเป็นถนนบนเกาะ เพราะเนฟเวอร์แลนด์เป็นสถานที่ที่ไม่มากไม่น้อยไปกว่าเกาะแห่งหนึ่ง มีหอยมัสเปลก ๆ อยู่ตรงนั้นตรงนี้ แล้วก็มีแนวปะการังและเรือที่ดูปราดเปรี้ยวอยู่นอกชายฝั่ง แล้วยังมีพวกคนป่าและไพร่งร้าง อีกทั้งเหล่าโนม¹ ที่ส่วนใหญ่เป็นช่างตัดเสื้อ แล้วก็ถ้ำต่าง ๆ ที่มีแม่น้ำไหลผ่าน แล้วก็บรรดาเจ้าชายที่มีพี่ชายหกคน แล้วก็กระท่อมที่กำลังผุพังอย่างรวดเร็ว แล้วก็หญิงชราจมูกงุ้มร่างเล็กมากคนหนึ่ง มันคงจะเป็นแผนที่ที่ดูง่ายหากทั้งหมดมีเท่านี้ แต่ยังมีวันแรกที่โรงเรียนศาสนา พวกพ่อ ๆ สรรทงกลม งานเย็บปักถักร้อย ฆาตกรรม การแขวนคอ คำกริยาที่ต้องใช้กรรมรอง วันช็อกโกแลตพุตติ้ง การใส่สายโยงกางเกง การไปหาหมอ เงินสามเพนซ์ถ้าถอนปันได้เอง และอีกมากมาย ทั้งหมดนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของเกาะหรือไม่ก็เป็นแผนที่อีกแผ่นที่ซ่อนเข้ามา และทั้งหมดก็ชวนสับสนเหลือเกิน โดยเฉพาะเมื่อไม่มีอะไรหยุดอยู่นิ่ง ๆ เลย

¹Gnome ภูตขนาดเล็กรูปร่างหน้าตาเหมือนคนแคระ มักปรากฏในนิทาน

นั่นละว่าเนฟเวอร์แลนด์มีความแตกต่างหลากหลายมาก อย่างเช่นของจอห์น มีบึงน้ำแห่งหนึ่งที่มีเหล่านกฟลามิงโกบินผ่าน และจอห์นก็กำลังยิงปืนอยู่ ส่วนของไมเคิลที่ยังเด็กมากมีนกฟลามิงโกอยู่ตัวหนึ่งที่มีเหล่านกฟลามิงโกบินผ่าน จอห์นอาศัยอยู่ในเรือที่คว่ำอยู่บนทราย ไมเคิลอยู่ในกระโจม เวนต์อยู่ในบ้านที่เย็บด้วยใบไม้อย่างประณีต จอห์นไม่มีเพื่อนเลย ไมเคิลมีเพื่อนในตอนกลางคืน เวนต์มีสัตว์เลื้อยเป็นสุนัขป่าที่ถูกพ่อแม่ของมันทิ้ง แต่โดยรวมแล้วเนฟเวอร์แลนด์มีความคล้ายคลึงกันเหมือนคนในครอบครัวหนึ่ง ถ้าพวกเขาขึ้นนั่งๆ เรียงกัน เราคงพูดได้ว่าพวกเขาต่างก็มีจมูกเหมือนกัน ฯลฯ ที่ชายฝั่งอันน่าพิศวงนี้เด็กๆ ที่เล่นกันอยู่ลากเรือคอราเคล² ขึ้นเกยฝั่งกันอย่างไม่หยุดหย่อน พวกเราเองก็เคยไปที่นั่น เรายังคงได้ยินเสียงคลื่น แม้ว่าเราจะไม่ได้ขึ้นฝั่งอีกแล้ว

ในบรรดาเกาะที่น่ารื่นรมย์ทั้งหลาย เนฟเวอร์แลนด์เป็นเกาะที่น่าสยบและกะทัดรัดที่สุด ไม่กว้างใหญ่หรือทิ้งระยะห่างระหว่างการผจญภัยครั้งนี้และครั้งหน้าจนน่าเบื่อ แต่แน่นอนหากำลังดีเวลาที่คุณเล่นตอนกลางวันกับแก้วและผ้าปูโต๊ะ มันไม่น่ากลัวเลย แม้แต่นิดเดียว แต่สองนาทีก่อนที่คุณจะหลับมันกลับกลายเป็นสิ่งที่เกือบจะเหมือนจริงเอามากๆ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมต้องเปิดโคมไฟทิ้งไว้ในตอนกลางคืน

บางครั้งที่มีสซิสตาร์ลิงเดินทางไปในความคิดของคุณๆ

²Coracle เรือทรงกลมขนาดเล็กมาก น้ำหนักเบา ใช้กันในท้องถิ่นแคว้นเวลส์ ไอร์แลนด์ และบางภูมิภาคของอังกฤษ

เธอพบสิ่งที่เธอไม่สามารถเข้าใจได้ และในบรรดาสิ่งเหล่านี้ สิ่งที่ทำให้เข้าใจยากที่สุดก็คือคำว่า ปีเตอร์ เธอไม่รู้จักปีเตอร์ที่ไหนเลย แต่เขาก็อยู่ในความคิดตรงนั้นตรงนี้ของจอห์นและไม่เคิล ส่วนเวนดี้เริ่มจะมีชื่อของเขาเขียนอยู่ทั่วไปหมด ชื่อนี้ปรากฏเป็นตัวหนาว่าคำไหนๆ และขณะที่มิสซิสตาร์ลิงจ้องมอง เธอก็รู้สึกว่ามันมีลักษณะอวดดีอย่างน่าประหลาด

“คะ เขาค่อนข้างอวดดี” เวนดี้ยอมรับอย่างเสียไม่ได้ แม่ของเธอกำลังสอบถามเธออยู่

“แต่เขาเป็นใครกันหรือ ลูกรัก”

“เขาคือปีเตอร์ แพน ไงคะ แม่ก็รู้”

ตอนแรกมิสซิสตาร์ลิงไม่รู้ แต่หลังจากนึกย้อนไปถึงวัยเด็กของตนเอง เธอจำปีเตอร์ แพน คนหนึ่งได้ ที่เข่าว่ากันว่าอาศัยอยู่กับเหล่าแฟรี่ มีเรื่องประหลาดเกี่ยวกับตัวเขา เช่นว่าเมื่อเด็กๆ เสียชีวิต เขาจะร่วมทางไปด้วยระยะหนึ่ง เพื่อไม่ให้พวกเขาตกใจกลัว เธอเชื่อเรื่องของเขาในตอนนั้น แต่ตอนนี้เธอแต่งงานแล้วและมีเหตุผลเต็มเปี่ยม เธอจึงสงสัยว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่จริงหรือ

“อีกอย่าง” เธอพูดกับเวนดี้ “ตอนนี้เขาคงโตแล้วละ”

“โอ ไม่ค่ะ เขาไม่โต” เวนดี้ยืนยันกับแม่ด้วยความมั่นใจ “และเขาก็ขนาดเท่าหนูเลย” เธอหมายความว่า เขาเท่ากับเธอทั้งความคิดและร่างกาย เธอไม่รู้ว่เธอรู้ได้อย่างไร แต่เธอรู้

มิสซิสตาร์ลิงปรึกษามิสเตอร์ตาร์ลิง แต่เขายื้มรากับว่าเรื่องนี้ไร้สาระ “จำคำผมไว้” เขาพูด “นี่เป็นเรื่องเหลวไหลที่น่าอายมาใส่หัวพวกเขา เป็นความคิดแบบที่หามาันคิดกัน ปล่อยไว้

อย่างนั้น เดี่ยวมันก็หายไป”

แต่มันก็ไม่หายไป และในไม่ช้าเด็กตัวปัญหาคนนี้ก็ทำให้
มิสซิสตาร์ลิงตกใจมาก

เด็ก ๆ มีการผจญภัยที่แปลกประหลาดที่สุดโดยไม่มี
ปัญหากับมันเลย อย่างเช่น พวกเขาอาจจะนึกได้และเล่าในอีก
หนึ่งอาทิตย์หลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้น ว่าตอนที่อยู่ในป่า พวกเขา
พบพ่อที่เสียชีวิตไปแล้วและได้เล่นเกมกับพ่อ และด้วยท่าที
สบาย ๆ แบบนี้เอง ในเช้าวันหนึ่งที่เวนดี้เผยเรื่องที่ชวนให้กังวล
ออกมา มีการพบใบไม้ที่พื้นห้องเด็กซึ่งไม่มีอยู่แน่ ๆ ตอนที่เด็ก ๆ
เข้านอน และมิสซิสตาร์ลิงก็กำลังสงสัยเรื่องใบไม้เมื่อเวนดี้พูด
พร้อมกับผินยิ้มออกมา

“หนูเชื่อว่าเป็นปีเตอร์คนนั้นอีกแล้วค่ะ!”

“ลูกหมายความว่าอย่างไร เวนดี้”

“เขาดีมากกว่าไม่ยอมเช็ดเท้า” เวนดี้พูดพร้อมกับถอนใจ
เธอเป็นเด็กมีระเบียบ

เธออธิบายด้วยท่าทางจริงจังว่า เธอคิดว่าบางครั้งปีเตอร์
มาที่ห้องเด็กในตอนกลางคืน นั่งตรงปลายเตียงแล้วเป่าขลุ่ย
ให้เธอฟัง แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ตื่น ดังนั้นเธอจึงไม่รู้ว่าเธอรู้
ได้อย่างไร แต่เธอก็รู้

“ลูกพูดเหลวไหลอะไรจะ ลูกรัก ไม่มีใครเข้ามาในบ้านได้
โดยไม่เคาะประตูหรอก”

“หนูคิดว่าเขาเข้ามาทางหน้าต่างค่ะ” เวนดี้พูด

“ลูกรัก นี่มันสูงสามชั้นนะ”

“ใบไม้อยู่ที่ใต้หน้าต่างไม่ใช่หรือคะ แม่”

เป็นความจริงทีเดียว ไปไม้พวกนั้นอยู่ใกล้หน้าต่างมาก
มิสซิสตาร์ลิงไม่รู้จะคิดอย่างไร เพราะทั้งหมดดูเหมือนเรื่อง
ธรรมดาสำหรับเวนต์ จนเราเองก็คงจะไม่อาจโต้แย้งโดยบอกว่า
เธอฝันไป

“ลูกแม่” แม่ร้องขึ้น “ทำไมลูกไม่เล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟังก่อน
หน้านี้”

“หนูลืมค่ะ” เวนต์พูดอย่างไม่ค่อยสนใจ เธอกำลังรีบไป
รับประทานอาหารเช้า

โอ เธอต้องฝันไปแน่นอน

แต่ก็มีไปไม้อยู่จริง ๆ มิสซิสตาร์ลิงตรวจดูไปไม้อย่าง
ระมัดระวัง มันเป็นไปไม้ที่มีแต่โครงไป แต่เธอแน่ใจว่าไม่ได้
มาจากต้นไม้ที่มีอยู่ในอังกฤษ เธอคลานไปตามพื้น ใช้เทียนส่อง
เพ่งหารอยเท้าคนแปลกหน้า เธอเอาเหล็กที่ใช้เชี่ยถ่านควานลงไป
ในปล่องไฟและเคาะที่ผนัง เธอปล่อยสายวัดจากหน้าต่างลงไป
ที่ทางเดิน มันสูงถึงสามสิบฟุต โดยไม่มีอะไรให้ใช้ปีนขึ้นมาแม้แต่
รางน้ำสักราง

แน่นอนว่าเวนต์คงฝันไป

แต่เวนต์ไม่ได้ฝัน อย่างที่เห็นในคืนต่อมา คืนที่กล่าวได้ว่า
การผจญภัยแสนพิเศษของเด็ก ๆ ได้เริ่มขึ้น

ในคืนที่เรากำลังพูดถึงนี้ เด็ก ๆ ทุกคนกำลังนอนอยู่บนเตียง
อีกครั้งหนึ่ง บังเอิญเป็นคืนวันหยุดของนানা และมิสซิสตาร์ลิง
ได้อาบน้ำให้พวกเด็ก ๆ และร้องเพลงให้ฟัง กระทั่งเด็ก ๆ ปล่อยมือ
เธอและเข้าสู่ดินแดนแห่งนิทราไปทีละคน

ทุกอย่างดูปลอดภัยและอบอุ่นสบาย จนเธอยิ้มให้กับ

ความกลัวของตัวเองได้ในตอนนี้ และนั่งลงเย็บผ้าอย่างสงบข้างเตาผิง

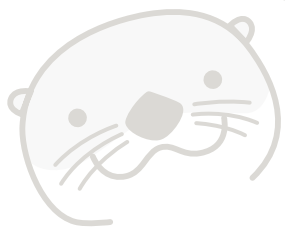
เธอเย็บอะไรบางอย่างให้ไมเคิลผู้โตพอจะใส่เสื้อชุดได้แล้ว ในวันเกิดปีนี้ ไฟในเตาผิงอุ่นสบาย และห้องนอนของเด็กๆ ก็มีแสงสลัวจากโคมไฟสามดวง ตอนนี้นางเย็บวางอยู่บนดักของมิสซิสตาร์ลิง แล้วศีรษะของเธอก็ผกอย่างอ่อนช้อยเสียเหลือเกิน เธอผล็อยหลับไปแล้ว ดูทั้งสี่คนนี้สิ เวนดี้และไมเคิลตรงโน้น จอห์นตรงนี้ และมิสซิสตาร์ลิงข้างเตาผิง มันท่าจะมีโคมไฟอีกสักดวงนะ

ขณะหลับเธอฝันไป เธอฝันว่าเนฟเวอร์แลนด์มาอยู่ใกล้เกินไป และเด็กชายประหลาดคนนั้นออกมาจากที่นั่น เขาไม่ได้ทำให้เธอตกใจ เพราะเธอคิดว่าเคยเห็นเขามาก่อนบนใบหน้าของผู้หญิงหลายคนที่ไม่มีลูก บางทีอาจพบเห็นเขาได้บนใบหน้าของแม่ๆบางคนด้วย แต่ในความฝัน เขานึกเยื่อบางๆ ที่พรางเนฟเวอร์แลนด์ออก และเธอเห็นเวนดี้ จอห์น และไมเคิลแอบมองผ่านรอยขาดนั้น

ความฝันนี้น่าจะเป็นเรื่องเหลวไหล แต่ขณะที่เธอฝันอยู่หน้าต่างห้องเด็กก็พัดเปิดออก เด็กชายคนหนึ่งทิ้งตัวลงมาถึงพื้นห้อง เขามากับแสงประหลาดดวงหนึ่ง ไม่ใหญ่ไปกว่ากำปั้นของพวกเราหรอก มันพุ่งไปรอบๆ ห้องราวกับสิ่งมีชีวิต และฉันคิดว่าต้องเป็นแสงนี้ที่ทำให้มิสซิสตาร์ลิงตื่นขึ้น

เธอตกใจตื่นพร้อมกับส่งเสียงร้องแล้วก็เห็นเด็กชายและไม่รู้ทำไมเธอรู้ในทันทีว่าเขาคือปีเตอร์ แพน ถ้าฉันหรือคุณหรือเวนดี้อยู่ตรงนั้น เราคงจะเห็นว่าเขาเหมือนรอยจุ่มพิตของ

มิสซิสตาร์ลิงมาก เขาเป็นเด็กชายที่น่ารัก แต่งกายด้วยใบไม้ที่มี
แต่โครงใบกับยางจากต้นไม้ แต่สิ่งที่มีเสน่ห์ที่สุดของเขาคือเขา
ยังมีฟันน้ำนมอยู่ครบ เมื่อเขาเห็นว่ามิสซิสตาร์ลิงเป็นคนที่ดีแล้ว
เขาก็ยังฟันที่เหมือนไข่มุกเล็กๆ ใส่เธอ

ทดลองอ่าน

เ ง า

บิ๊สซิส ดาร์ลิงกริดร้อง และประตูก็เปิดออกราวกับมีคนกดกริ่งเรียก นาน่าเดินเข้ามา มันเพิ่งกลับจากการออกไปข้างนอกตอนเย็น มันส่งเสียงซู่และกระโจนเข้าหาเด็กชาย ผู้ซึ่งกระโดดอย่างแผ่วเบาออกไปทางหน้าต่าง บิ๊สซิสดาร์ลิงกริดร้องอีกครั้งครั้งนี้ด้วยความเป็นห่วงเขา เพราะเธอคิดว่าเขาต้องตายแน่ๆ แล้วเธอก็วิ่งลงมาที่ถนนเพื่อมองหาถังเล็กๆ ของเขา แต่ก็ไม่มีเธอเงยหน้าขึ้น และในคำคืนที่มีดมิดเธอมองไม่เห็นอะไรเลย นอกจากสิ่งที่เธอคิดว่าเป็นดาวตก

เธอกลับมายังห้องเด็ก และพบนาน่ากับอะไรวางอย่างในปากของมัน ซึ่งปรากฏว่าเป็นเงาของเด็กชาย ขณะที่เขากระโดดไปที่หน้าต่าง นาน่าปิดมันอย่างรวดเร็ว ข้าเกินจะจับเขาได้ แต่เงาของเขาไม่มีเวลาจะออกไปทัน หน้าต่างกระแทกปิดและตัดเงาหลุดออกมา

แน่ใจได้เลยว่าบิ๊สซิสดาร์ลิงจะต้องตรวจดูเงาอย่างละเอียด แต่มันก็เป็นเพียงเงาธรรมดาๆ

นานาไม่มีข้อสงสัยว่าวิธีที่ดีที่สุดในการจัดการกับเงา
คืออะไร มันเอาเงาไปห้อยไว้ที่หน้าต่างเพื่อจะบอกว่า ‘เราต้อง
กลับมาเอาแน่ ทั้งไว้ตรงที่เขาหยิบได้สะดวกโดยไม่รบกวนเด็ก ๆ
เออะ’

แต่โซคร้ายที่มีสซิสตาร์ลิงไม่สามารถปล่อยให้มันห้อยอยู่
ที่หน้าต่างได้ มันดูเหมือนเสื้อผ้าที่ซักตากมากทีเดียวและทำให้
บ้านทั้งหลังดูแย่ง เธอคิดจะเอามันไปให้มิสเตอร์ดาร์ลิงดู แต่
เขากำลังบวกเลขค่าเสียโค้ดหน้าหนาวสำหรับจอห์นและไม่เคิล
มีผ้าขนหนูเปียกพันอยู่รอบศีรษะเพื่อให้สมองโล่ง และดูจะนำ
ละออยหากไปรบกวนเขา อีกอย่างเธอรู้แน่ๆว่าเขาจะพูดอย่างไร
“ทั้งหมดเป็นเพราะมีหมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กนะสิ”

เธอตัดสินใจม้วนเงาและเอาไปเก็บในลิ้นชักอย่างระมัดระวัง
จนกว่าจะสบโอกาสเหมาะที่จะบอกเรื่องนี้แก่สามี แะจริง!

โอกาสนั้นมาถึงในอีกหนึ่งสัปดาห์ถัดมา ในวันศุกร์ที่จะไม่มี
ใครลืมนั่นแน่ แน่แน่นอนว่าเป็นวันศุกร์

“ฉันน่าจะระมัดระวังให้มากเป็นพิเศษในวันศุกร์” เธอมักจะ
พูดกับสามีในภายหลัง ขณะที่บางครั้งก็มีนานานั่งอยู่อีกด้านหนึ่ง
คอยจับมือเธอไว้

“ไม่ ไม่” มิสเตอร์ดาร์ลิงมักจะพูด “ผมต้องรับผิดชอบ
เรื่องนี้ทั้งหมด ผม จอร์จ ดาร์ลิง เป็นคนทำเอง เป็นความผิด
ของผมเอง *มีอาคูลปา มีอาคูลปา*¹” เขาได้รับการศึกษามาแบบ
ดั้งเดิม

¹ Mea culpa ภาษาละติน มีความหมายว่า เป็นความผิดของตนเอง

พวกเขา นั่งกันคั่นแล้วคั่นเล่า นึกถึงวันศุกร์ที่แสน
เคราะห์ร้ายวันนั้น จนกระทั่งรายละเอียดทุกอย่างประทับอยู่
ในสมองและทะลุออกมาอีกด้านหนึ่ง เหมือนใบห้านบนเหรียญ
ที่ปัมพลาด

“ฉันไม่น่ารับคำเชิญไปร่วมอาหารเย็นที่บ้านเลขที่ 27 เลย”
มิลลิสตาร์ลิ่งพูด

“ผมไม่น่าเหยาของผมลงในสามของนาน่าเลย” มิสเตอร์
ดาร์ลิ่งพูด

“ฉันน่าจะแก้งทำเป็นชอบยานั้น” เป็นสิ่งที่ดวงตาเปียกๆ
ของนาน่าพูด

“เพราะฉันชอบงานเลี้ยงเองละ จอร์จ”

“เพราะอารมณ์ขันที่มากเกินไปของผมเอง ยอดรัก”

“เพราะความหงุดหงิดกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของนั่นเอง นาย
ผู้ชายและนายผู้หญิงที่รัก”

แล้วใครคนหนึ่งหรือมากกว่านั้นก็จ้องให้ออกมา นาน่า
คิดว่า ‘จริงสินะ จริงสินะ พวกเขาไม่ควรมีหมาเป็นพี่เลี้ยงเด็ก’
หลายครั้งที่มิลสเตอร์ดาร์ลิ่งเป็นคนเอาผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตาให้
นาน่า

“เด็กร้ายกาจคนนั้น!” มิสเตอร์ดาร์ลิ่งร้อง และเสียงเห่า
ของนาน่าก็เป็นเหมือนเสียงตอบรับที่สะท้อนตามมา แต่มิลลิส
ตาร์ลิ่งไม่เคยตำหนิปีเตอร์ มีอะไรบางอย่างที่มุมปากด้านขวา
ของเธอที่ไม่อยากให้เห็นต่อว่าปีเตอร์

พวกเขาจะนั่งอยู่ในห้องเด็กที่ว่างเปล่า พลังนึกถึง
รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ทุกอย่างในเย็นวันอันเลวร้ายที่ไม่อยาก

ให้เกิดขึ้นนั้น มันเริ่มอย่างไม่มื่ออะไรผิดปกติเหมือนตอนเย็นในวันอื่นๆ น่ารัก นานาเตรียมน้ำให้ไม่เคลือบและพาเขาขึ้นหลังไปทีอ่างน้ำ

“ฉันจะไม่เข้านอน” เขาตะโกน เหมือนคนที่ยังเชื่อว่าเขามีสิทธิ์ต่อรองในเรื่องนี้ “ไม่ ไม่ ไม่ นานา ยังไม่หกลมเลย โอ้ย โอ้ย ฉันจะไม่รักแกแล้ว นานา ฉันบอกเลยว่าฉันจะไม่อาบน้ำ ไม่อาบ ไม่อาบ!”

แล้วมิสซิสตาร์ลิงก็เข้ามา สวมชุดราตรีสีขาว เธอแต่งตัวเสร็จเร็ว เพราะเวนต์ชอบดูเธอสวมชุดราตรีคู่กับสร้อยคอที่จอร์จมอบให้เธอ เธอสวมสร้อยข้อมือของเวนต์ด้วย เธอขอยืมมาใส่เวนต์ชอบให้แม่ยืมสร้อยข้อมือมาก

เธอเข้ามาพบว่าลูกคนโตทั้งสองกำลังเล่นเป็นตัวเธอกับพ่อในตอนที่ยังเกิด และจอห์นก็กำลังพูดว่า

“มิสซิสตาร์ลิง ผมยินดีที่จะแจ้งให้คุณทราบว่า คุณเป็นแม่คนแล้วตอนนี้” ด้วยน้ำเสียงเหมือนที่มิสเตอร์ดาร์ลิงเองจะใช้ในสถานการณ์จริง

เวนต์เต้นรำด้วยความยินดีอย่างที่มีสซิสตาร์ลิงตัวจริงคงจะทำ

แล้วจอห์นก็เกิด ด้วยพิณลงที่มากกว่า เพราะเขาเกิดเป็นเด็กผู้ชาย แล้วไม่เคลก็ออกมาจากอ่างอาบน้ำเพื่อขอเกิดบ้างแต่จอห์นพูดอย่างโหดร้ายว่าพวกเขาไม่อยากจะลูกเพิ่มแล้ว

ไม่เคลเกือบจะร้องไห้ “ไม่มีใครอยากได้นั้น” เขาพูด และแน่นอนว่าสุภาพสตรีในชุดราตรีไม่อาจทนคำพูดนั้นได้

“แม่อยากจ๊ะ” เธอพูด “แม่อยากได้ลูกคนที่สาม”

“เด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายครับ” ไมเคิลถามโดยไม่หวังมากเกินไป

“เด็กผู้ชายค่ะ”

แล้วเขาก็กระโจนเข้าไปในอ้อมแขนของเธอ ช่วงเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่มีสเตอร์และมิสซิสตาร์ลิงและนานานึกถึงในตอนนั้น แต่คงจะไม่เล็กน้อยหากนั่นจะเป็นคืนสุดท้ายของไมเคิลในห้องเด็ก

พวกเขายังทบทวนความทรงจำกันต่อ

“ตอนนั้นเองที่ผมพลุนพลันเข้ามาเหมือนพายุทอร์นาโดใช่ไหม” มิสเตอร์ดาร์ลิงพูด ต่อว่าตนเอง แต่เขาก็ทำตัวเหมือนพายุทอร์นาโดจริงๆ

บางทีอาจจะมีข้อแก้ตัวให้เขา เขาเองก็กำลังแต่งตัวไปงานเลี้ยงเช่นกัน และทุกอย่างก็เป็นไปได้ด้วยดี จนกระทั่งมาถึงเรื่องหูกะต่าย เป็นเรื่องแปลกที่ต้องเล่า แต่ชายคนนั้น แม้ว่าเขาจะรู้เรื่องนั้น แต่กลับไม่เชี่ยวชาญเรื่องหูกะต่ายเอาเสียเลย บางครั้งมันก็ยอมเขาโดยดี ไม่มีการขัดขึ้น แต่ก็หลายครั้งที่น่าจะดีกับครอบครัวมากกว่านี้หากเขากล้ากลืนคำดีศรีและยอมใช้หูกะต่ายสำเร็จรูป

นี่เป็นครั้งที่ว่านั้น เขาพลุนพลันเข้ามาในห้องเด็กพร้อมกับผ้าหูกะต่ายยับเยินในมือ

“อ้าว คุณพ่อ มีปัญหาอะไรหรือคะ ที่รัก”

“ปัญหา!” เขาตะโกน เขาตะโกนจริงๆ “หูกะต่ายนี้ มันไม่ยอมให้ผูก” เขาเริ่มประชดประชันอย่างน่ากลัว “ผูกที่คอของผมไม่ได้! ได้แต่ที่เสาคีเตียง! อ้อ ใช่ ยี่สิบครั้งแล้วที่ผมผูกได้ที่เสาคีเตียง แต่ผูกที่คอไม่ได้! โธ่เอ๋ย ขอตัวก่อนล่ะ!”

เขาคิดว่ามิสซิสตาร์ลิงยังไม่ประทับใจพอจึงพูดเสียงเข้ม
ต่ออีก “ผมขอเตือนนะคุณแม่ ว่าถ้าหูกะต่ายนี้ไม่มาอยู่รอบคอ
ผม เราก็จะไม่ออกไปกินอาหารเย็นกันคืนนี้ และถ้าผมไม่ออกไป
กินอาหารเย็นในคืนนี้ ผมก็จะไม่ได้กลับไปทำงานที่สำนักงานอีก
และถ้าผมจะไม่ได้กลับไปทำงานที่สำนักงานอีก คุณกับผมก็จะ
ไม่มีกิน และลูกๆ ของเราก็จะถูกไล่ไปอยู่ข้างถนน”

แม้แต่ตอนนั้น มิสซิสตาร์ลิงก็ยังใจเย็น “ให้ฉันลองนะ
ที่รัก” เธอพูด และที่จริงนั้นก็เป็นที่เขามาขอให้เธอทำให้ เธอ
ผูกหูกะต่ายให้เขาด้วยมือที่นิ่งและเชี่ยวชาญ ขณะที่เด็ก ๆ
ยืนอยู่รอบ ๆ เพื่อรอฟังการตัดสินชะตากรรมของพวกเขา ผู้ชาย
บางคนคงจะไม่โหดที่เธอสามารถทำได้อย่างง่ายดาย แต่มิสเตอร์
ดาร์ลิงเป็นคนอารมณ์ดีกว่านั้น เขาขอบคุณเธออย่างไม่ค่อยใส่ใจ
และลืมความโกรธไปในทันที ครู่ต่อมาเขาก็เดินรำไปรอบ ๆ ห้อง
โดยมีไม้เคียวบนหลัง

“เราเดินรำกันอย่างสุดเหวี่ยงขนาดไหน!” มิสซิสตาร์ลิงพูด
เมื่อนึกขึ้นมาในตอนนั้น

“การเดินรำครั้งสุดท้ายของพวกเขา!” มิสเตอร์ดาร์ลิง
คร่ำครวญ

“โอ จอร์จ คุณจำได้ไหมคะว่า จู่ๆ ไม่เคิลก็พูดกับฉันว่า
‘แม่รู้จักกับผมได้อย่างไร’”

“จำได้!”

“พวกเขาช่างน่ารักเหลือเกิน ไซ้ไหมคะ จอร์จ”

“และพวกเขาก็เป็นลูกของเรา ของเรา แต่ตอนนี้พวกเขา
ไม่อยู่แล้ว”

การเต้นรำหยุดลงด้วยการปรากฏตัวของนানা และโซคร้ายที่สุดที่มีสเตอร์ดาร์ลิงไปชนมันเข้า ทางแกงของเขาจึงมีแต่ชนสุนัขนี้ไม่ใช่แค่แกงแกงตัวใหม่ แต่ยังเป็นแบบที่มีแถบด้านข้างตัวแรกที่เขา มี และเขาต้องกัดริมฝีปากเพื่อไม่ให้หน้าตาไหล แน่แน่นอนว่ามิสซิสดาร์ลิงปิดชนให้เขา แต่เขาเริ่มพูดเรื่องความผิดพลาดที่มีสุนัขเป็นพี่เลี้ยงเด็กขึ้นมาอีก

“จอร์จคะ นานามีคุณค่ามากสำหรับเรานะ”

“แน่นอน แต่ผมมีความรู้สึกอึดอัดในบางเวลาที่มันเห็นเด็ก ๆ เป็นเหมือนลูกหมา”

“ไม่ใช่หรอกค่ะ ที่รัก ฉันแน่ใจว่ามันรู้ว่าพวกเขามีจิตวิญญาณ”

“ผมไม่แน่ใจนะ” มิสเตอร์ดาร์ลิงพูดอย่างครุ่นคิด “ไม่แน่ใจจริง ๆ” นี่เป็นโอกาสที่ภรรยาของเขา รู้สึกว่าควรบอกเขาเรื่องเด็กชายคนนั้น ตอนแรกเขาไม่เชื่อ แต่เขาจะเริ่มคิดหนักเมื่อเธอเอางาให้เขาดู

“ไม่ใช่เงาใครที่ผมรู้จัก” เขาพูดพลางตรวจดูอย่างระมัดระวัง “แต่เขาดูเหมือนเด็กร้ายกาจจริง ๆ”

“เรายังคงถกกันเรื่องนั้น คุณจำได้นะ” มิสเตอร์ดาร์ลิงพูด “ตอนนানাเข้ามาพร้อมกับยาของไมเคิล เจ้าจะไม่ได้คาบขวิดอีกแล้ว นานา และทั้งหมดเป็นความผิดของฉัน”

แม้ว่าเขาจะเป็นผู้ชายที่เข้มแข็ง แต่เขากลับมีปัญหาเรื่องยา ถ้าเขามีจุดอ่อน ก็คงเป็นที่เขาคิดว่าตลอดชีวิตเขาเคยกินยาอย่างกล้าหาญ และตอนนี้เมื่อไมเคิลเอาแต่หลบซ่อนที่อยู่ในปากของนানা เขาจึงพูดอย่างตำหนิว่า “เป็นผู้ชายหน่อยไมเคิล”

“ไม่ ไม่!” ไมเคิลร้องอย่างตื้อตึง มิสซิสตาร์ลึงออกจากห้องไปเอาช็อกโกแลตมาให้เขา และมิสเตอร์ดาร์ลึงคิดว่าเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความไม่เข้มแข็ง

“คุณแม่จะ อย่าไปเอาใจเขา” เขาร้องตามหลังเธอ “ไมเคิลตอนที่พ่ออายุเท่าลูก พ่อกินยาโดยไม่บ่นสักนิดเดียว พ่อพูดว่า ‘ขอบคุณครับคุณพ่อคุณแม่ผู้ใจดี ที่ให้ผมกินยาซึ่งทำให้ผมหายป่วย’”

เขาคิดจริงๆ ว่าเป็นความจริง และเวนต์ที่ตอนนั้นสวมชุดนอนแล้วก็เชื่อนั่นกัน และเธอก็พูดเพื่อให้กำลังใจไมเคิลว่า “ยาที่บางครั้งพ่อต้องกินรสชาติแยกว่านี้มาก ไซ้ไหมคะ”

“รสชาติแย่มากๆ” มิสเตอร์ดาร์ลึงพูดอย่างกล้าหาญ “และพ่อจะกินตอนนี้เป็นตัวอย่างแก่ลูก ไมเคิล ถ้าพ่อไม่ได้ทำขวยหาย”

เขาไม่ได้ทำมันหายเสียทีเดียว แต่เขาปีนขึ้นไปบนหลังตู้เสื้อผ้ากลางดึกและซ่อนมันไว้บนนั้น สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือลิซ่าผู้รักดีพบมันเข้าและเอาไปวางคืนไว้ที่อ่างล้างหน้าของเขา

“หนูรู้ว่าอยู่ที่ไหนคะ พ่อ” เวนต์ร้อง ดีใจเสมอที่ได้ช่วยเหลือ “หนูจะไปเอามา” แล้วเธอก็ออกไปก่อนที่เขาจะหยุดเธอได้ จิตใจของเขาคดหู่ลงอย่างประหลาดที่สุดในทันที

“จอร์น” เขาเรียก เนื้อตัวสั่น “มันเป็นยาที่เลวร้ายที่สุดเป็นชนิดที่ไม่อร่อย เหนียวๆ หวานๆ”

“เดี๋ยวมันก็ผ่านไปครับ พ่อ” จอร์นพูดให้กำลังใจ แล้วเวนต์ก็ผลุนผลันเข้ามาพร้อมกับยาในถ้วย

“หนูรีบมาให้เร็วที่สุด” เธอหอบ

“ลูกเร็วอย่างน่ามหัศจรรย์ทีเดียว” พ่อของเธอยื่นด้วยความสนุกสนาน “ไม่เคลีก่อน” เขาพูดเสียงเข้ม

“พ่อก่อนครับ” ไม่เคลซึ่งมีธรรมชาติช่างสงสัยพูด

“พ่อต้องอ้าวก้น รู้ไหม” มิสเตอร์ดาร์ลิงพูด

“เอาเลยครับ พ่อ” จอห์นพูด

“ไม่ต้องพูด จอห์น” พ่อของเขาปราม

เวนต์ค่อนข้างงง “หนูนึกว่าพ่อกินได้ง่ายๆ เสียอีก”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น” เขาย้อน “ประเด็นคือมียาในถ้วยของพ่อมากกว่าในช้อนของไม่เคล” หัวใจอันภาคภูมิใจของเขาเกือบจะระเบิด “และมันไม่ยุติธรรม พ่อขอพูด แม้ว่าจะเป็นลมหายใจสุดท้ายของพ่อก็ตาม ว่ามันไม่ยุติธรรม”

“พ่อครับ ผมรออยู่” ไม่เคลพูดอย่างเย็นชา

“ก็ดีที่ลูกพูดว่ารออยู่ แต่พ่อก็รออยู่เหมือนกัน”

“พ่อชี้ตลาด”

“ลูกก็ชี้ตลาดเหมือนกัน”

“ผมไม่กลัว”

“พ่อก็ไม่กลัวเหมือนกัน”

“ดี” จอห์นก็กลืนครับ

“ดี” จอห์นก็กลืน

เวนต์เกิดความคิดอันเยือกเย็น “ทำไมไม่กินพร้อมกันทั้งคู่ล่ะ”

“นั่นสิ” มิสเตอร์ดาร์ลิงพูด “พร้อมหรือยัง ไม่เคล”

เวนต์เป็นคนนับหนึ่ง สอง สาม และไม่เคลก็กินยา แต่ มิสเตอร์ดาร์ลิงเอาถ้วยยาแอบไว้ข้างหลัง มีเสียงร้องด้วยความโกรธ

จากไมเคิล “อ้าว พ่อครับ!”

เวนดี้อุทาน

“ที่ร้องว่า ‘อ้าว พ่อครับ’ หมายความว่าอย่างไร” มิสเตอร์ ดาร์ลิงถาม “หยุดโวยวายนำไมเคิล พ่อตั้งใจจะกินยา แต่พ่อ – พ่อพลาดไป”

สายตาที่ลูกๆ ทั้งสามมองเขาช่างน่าหวาดหวั่น มันเหมือนกับไมชีนชมเขา “เออละ ฟังนะ ลูกทุกคน” เขาพูดอย่างจะขอร้องทันทีที่หน้านำเข้าไปในห้องน้ำ “พ่อคิดเรื่องตลกที่เย่ยมมากขึ้นมาได้ พ่อจะเอายาเทใส่ซามของน่านำ และมันก็จะกินยาเข้าไปเพราะคิดว่าเป็นนม!”

สีมันเหมือนนม แต่เด็กๆ ไม่มีอารมณ์ขันแบบเดียวกับพ่อ และมองพ่ออย่างตำหนิขณะที่เขาเทยาลงไปในห้องของน่านำ “สนุกแน่!” เขาพูดอย่างไม่แน่ใจ และพวกเด็กๆ ก็ไม่กล้าเปิดโปงเขาเมื่อมิสซิสตาร์ลิงและน่านำกลับเข้ามา

“น่านำ เจ้าหมาแสนรู้” เขาพูดพลางลูบตัวมัน “ฉันเทนมใส่ซามไว้ให้แล้วนะ น่านำ”

น่านำกระดิกหาง วิ่งไปหายา แล้วเริ่มเลีย แล้วมันก็มองมิสเตอร์ดาร์ลิงด้วยสายตาแบบที่ไม่ใช่สายตาโกรธแค้น มันให้เขาเห็นน้ำตาหยดโตที่ทำให้เราสงสารสุนัขที่แสนดีเป็นอย่างมาก แล้วก็ค่อยๆ เดินไปเข้าบ้านของมัน

มิสเตอร์ดาร์ลิงละลายตัวเองเป็นอย่างยิ่ง แต่เขาไม่ยอมแพ้ในความเจียบที่เลวร้าย มิสซิสตาร์ลิงดมซามดู “โอ จอร์จ” เธอพูด “นี่มันยาของคุณนี่คะ!”

“แค่ล้อเล่นนะ” เขาคำราม ขณะที่เธอปลอบพวกเด็กผู้ชาย

และเวन्दี้กอดนาน่า “ดีจริง” เขาพูดอย่างนอยใจ “พออุตสาห์พยายามแทบตายที่จะทำตัวสนุกสนานในบ้านนี้”

เวन्दี้ยังคงกอดนาน่า “ถูกต้องแล้ว” เขาตะโกน “เอาใจมันเข้าไป! ไม่มีใครเอาใจพ่อเลย โอ้ย! ไม่มีเลย พ่อเป็นแค่คนหาเลี้ยงทำไมจะต้องมาเอาใจพ่อ-ทำไม ทำไม ทำไม!”

“จอร์จคะ” มิสซิสตาร์ลิงปლობ “อย่าเสียงดังคะ เดี่ยวพวกคนรับใช้จะได้ยิน” ทำไมไม่รู้ พวกเขาชอบเรียกลิซ่าว่าพวกคนรับใช้

“ช่างพวกเขาลี” เขาตอบอย่างไม่คิด “เอาทั้งโลกมาเลยก็ได้ แต่ผมจะไม่ยอมให้หมาตัวนั้นมามีอิทธิพลในห้องเด็กอีกแม้แต่ชั่วโม่งเดียว”

พวกเด็กๆ ร้องไห้ระงม นาน่าวิ่งเข้าไปหาเขาอย่างวิงวอน แต่เขาโบกมือไล่มันกลับไป เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นผู้ชายที่แข็งแกร่งอีกครั้ง “ไม่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์” เขาร้อง “ที่ที่เหมะกับเจ้าคือที่สนาม และเจ้าจะต้องถูกล่ามอยู่ที่นั่นเดี๋ยวนี้”

“จอร์จคะ จอร์จ” มิสซิสตาร์ลิงกระซิบ “จำได้ไหมที่ฉันเล่าให้คุณฟังเรื่องเด็กผู้ชายคนนั้น”

แยแล้ว เขาไม่ยอมฟัง เขามุ่งมั่นที่จะแสดงให้เห็นว่าใครเป็นนายใหญ่ในบ้านหลังนั้น และเมื่อคำสั่งของเขาไม่ทำให้นาน่าขยับออกจากบ้านสุนัข เขาก็ล่อมันออกมาด้วยคำพูดอ่อนหวาน แล้วก็จับมันอย่างแรงพร้อมกับลากออกไปจากห้องเด็ก เขาละอายตัวเอง แต่เขายังทำ ทั้งหมดเป็นเพราะนิสัยของเขาที่ต้องการความรักและอยากได้รับความชื่นชม เมื่อเขาล่ามมันที่สนามหลังบ้านแล้ว คุณพ่อไร้สุขก็ไปนั่งอยู่ที่ทางเดิน โดยเอากำปั้นปิดตาไว้

ระหว่างนั้น มิสซิสตาร์ลิงก็พาเด็กๆ เข้านอนด้วยความ
เงียบที่ผิดปกติ แล้วก็จุดโคมไฟให้ พวกเขาได้ยินเสียงน่าน่าเท่า
จอห์นสะอื้น “เป็นเพราะพ่อล่ำม่นไวที่สนาม” แต่เวन्दี้รู้มาก
กว่านั้น

“นั่นไม่ใช่เสียงเท่าแบบไม่มีความสุขของน่าน่า” เธอพูด
พลางเดาว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น “นั่นเป็นเสียงเท่าเมื่อมันได้กลิ่น
อันตราย”

อันตราย!

“ลูกแน่ใจหรือ เวन्दี้”

“แน่ใจค่ะ”

มิสซิสตาร์ลิงตัวสั่นและไปที่หน้าต่าง มันปิดอยู่อย่าง
แน่นหนา เธอมองออกไปข้างนอก คำคืนพร่างพรายไปด้วย
ดวงดาว ซึ่งมารวมตัวกันอยู่รอบๆ บ้านราวกับอยากรู้ว่าเกิด
อะไรขึ้นที่นั่น แต่เธอไม่ได้สังเกตเห็นสิ่งนี้ ไม่เห็นด้วยว่า
ดาวดวงเล็กๆ หนึ่งหรือสองดวงขยับตาให้เธอ แต่ความกลัว
ที่ไม่มีสาเหตุก็เข้ามาจับหัวใจของเธอและทำให้เธอร้องออกมา
“โอ้ ฉันไม่น่าต้องไปงานเลี้ยงคืนนี้เลย!”

แม้แต่ไม่เคิลซึ่งเกือบจะหลับแล้วก็รู้ว่าเธอกำลังไม่สบายใจ
เขาถามว่า “จะมีอะไรมาทำร้ายเราได้ไหมครับแม่ หลังจากจุด
โคมไฟแล้ว”

“ไม่มีหรอกจ๊ะ ลูกรัก” เธอพูด “ไฟนี่คือดวงตาของคน
เป็นแม่ที่ทิ้งไว้ปกป้องลูกๆ ของตัวเอง”

เธอเดินจากเตียงหนึ่งไปอีกเตียงหนึ่งพลางร้องเพลงให้ฟัง
ไม่เคิลตัวน้อยโยกแขนไปรอบตัวแม่ “แม่ครับ” เขาร้อง “ผมดีใจ

ที่มีแม่” นั่นเป็นคำพูดสุดท้ายที่เธอได้ยินจากเขาก่อนจะไม่ได้ยินอีกนานแสนนาน

บ้านเลขที่ 27 อยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ช่วงสนาม แต่มีหิมะตกเล็กน้อย และคุณพ่อคุณแม่ดาร์ลิงก็เดินลัดเลาะไปบนหิมะอย่างคล่องแคล่วไม่ให้รองเท้าเปื้อน ทั้งคู่เป็นเพียงคนสองคนบนถนนสายนั้น และดวงดาวก็กำลังจ้องมองพวกเขาอยู่ ดวงดาวนั้นสวยงาม แต่มันไม่สามารถมีส่วนร่วมกับอะไรได้ มันทำได้แค่เฝ้ามองอยู่นานเท่านั้น เป็นบทลงโทษที่พวกมันต้องรับในเรื่องที่มันทำเมื่อนานมาแล้ว จนไม่มีดาวดวงไหนรู้ว่าคืออะไร ดังนั้นดวงดาวอาวูโสทั้งหลายจึงได้แต่จ้องมองและแทบไม่พูดจา (การกะพริบเป็นภาษาของดวงดาว) แต่ดาวเด็กๆ ยังคงสงสัยอยู่ มันไม่ได้เป็นมิตรกับปีเตอร์ที่ชอบแอบมาข้างหลังอย่างซุกซนแล้วพยายามเป่ามันให้ดับ แต่ดาวเด็กๆ ก็ชอบความสนุกสนานจนยอมอยู่ข้างปีเตอร์ในคืนนี้ และอยากไล่พวกผู้ใหญ่ไปให้พ้นทาง ดังนั้นทันทีที่ประตูบ้านเลขที่ 27 ปิดตามหลังมิสเตอร์และมิสซิสดาร์ลิงก็มีความวุ่นวายเกิดขึ้นบนท้องฟ้า จากนั้นดวงดาวที่ดวงเล็กที่สุดในบรรดาดวงดาวบนทางช้างเผือกก็แผดเสียง

“เอาเลย ปีเตอร์!”